

1900.

Невежеството е лечебна сила,
Избягва умствената преумора;
Природата го е изобретила
Да бъде важен фактор на подбора.

Тиранозаври слаби във главата
Са властвали без всякаква култура
И са господствали върху Земята
Със своя собствена номенклатура.

Ако не бе дошъл метеорита,
Да ги изтребе всички поголовно,
Навярно щяха още до насита
Да царстват над стопанството световно.

И доста по-назад би бил Човека
Във еволюционната пътека.

1901.

За робствата отдавна е събран
Голям обем фактически познания -
Кой бит е, кой ограбен, кой е клан
Или е бил предмет на поругание.

Теория на робството до днес
Обаче липсва ни, за съжаление,
Не прави чест на бързия прогрес
Към робството това пренебрежение.

Умници пишат все за Свобода,
Наистина с особено внимание,
Но Свобода и робство за беда
Са свързани на общо основание.

А аз си мисля, че теоретиците
Брашното пръскат, а спестяват триците.

1902.

Стремеж към власт, стремеж към Свобода –
Къде е разделителната линия?
Не казва политикът за беда –
Червения, и жълтия, и синия.

Власт, пълна власт, е винаги целта,
А Свободата постоянна въдица,
Поставена в известните места,
Където слепите шарани въдят се.

Един хомот се сменя с друг хомот,
Предшестван от красиви уверения,
От клетви за безоблачен живот,
От галещи душата песнопения.

Чрез този безнадеждно тъжен трик
Нищожеството става вожд велик.

1903.

Ще може ли в огромен многотомник
Да се сбере великото нещастие
На цял народ, оказал се бездомник
Във собственото си народовластие?

Едва ли. Лагерите на режима ни
Не водеха отчети за убитите
И жертвите умираха безименни,
Оставаха в обори незарити те.

Човекът е направен да побира
Определена доза възприятия,
Над тази доза той не реагира
Твърди се в не една научна статия.

И именно на тази конюнктура
Разчита алената диктатура.

1904.

Пострадали от комунизма хора
Незнайно колко, как и за какво
Очакват, че престоят им в затвора
Ще трогне всяко живо същество.

Но той не ги затрогва. Съществата
Забравят лесно както всеки път,
Че някой страдал е за Свободата
И редно е да го възнаградят.

Единствен камъкът за тях се сеща
И им безименно отдава чест,
Когато при годишната им среща
Надеждата им носи блага вест.

И чакат да се уредят нещата
До идване на следващата дата.

1905.

Не е ли странно? – Прекалено често
“Не сме животни диви!” се твърди
Без някой за това да пита, вместо
Научно всичко да се проследи.

Природата е всъщност уредена
Без проповед и без продажен съд,
Там Силата командва всяка сцена
И без рушвети всички я търпят.

Опитваме с юздите на морала
На обществото да я подчиним,
Но тя е междувременно успяла
Със себе си морала да смени.

За нас остава злото заблуждение,
Че справедливостта е от значение.

1906.

Полиция...И парламент...И съд,
Опора ли са те на обществото?
Навярно са, и щом се провалят
Започва на робията теглото.

Яремът – чужд или до болка наш,
Еднакво тегне върху раменете,
Да бъдеш роб ненужен е кураж,
А само безнадеждност да ти свети.

Така за нявга светлата страна
Самоубийственият грях започва,
Ненужен е ни Бог, ни Сатана,
А само гении на местна почва.

За кратко от отечество на розите
Превръщат я във царство на неврозите.

1907.

Уреждам си живота не от вчера
Предимно с помощта на револвера,

Пари щом пожелае да намеря,
Прибягвам винаги до револвера.

До пост обществен лесно се катеря
Чрез красноречие на револвера,

Сина отвличам на милионера
Със убеждаване чрез револвера,

А даже и на откупа размера
Постигам пак посредством револвера...

Ще взема стола и на премиера
Чрез вечната си дружба с револвера.

Спомагам на Земята за обновата,
Като измествам ножа и отровата.

1908.

Бикът Апис е боготворен от египтяните.

При коронясването на говедо
То възприема образа на цар...
Това, че бил говедо кой ти гледа,
Той вече е в страната господар.

Наистина тук няма нищо чудно,
Говедото било е даже бог
И затова не му е никак трудно
Да влезе и във царския чертог.

Ще го търпят нещастните народи,
Ще го проклинат, но ще го търпят,
Към много катастрофи ще ги води,
Дордето да го махнат се решат.

И аз приел бих бика за икона,
Обаче само щом е без корона.

1909.

Дори със еликсир на младостта ни
Ще стане ли животът по-щастлив? –
Войници много ще крепят властта ни
И ще застрелват, който е против.

Младежки жар ще властва над Земята
И тя ще е младжки клуб голям,
Но почнат ли училище децата
Учители не ще намерят там.

А групички от млади политици
Ще обявяват всекому война
За ласките на благосклонни жрици,
Тъй както бе в антични времена.

И скоро ще потърсят где извира
На старостта човешка еликсира.

1910.

На плевнята ни вратнята оплаква
Отдавна опустяващия кър,
От вятъра понякога потраква
И разговаря с празния яхър.

Къщята, от безделие заспали,
Без обитатели полека мрат,
Косите с вилите на сеновала,
Обхванати от черна скръб мълчат.

Последен, който тука се спомина,
Бе дядо Слав на възраст почти век,
Със неговата смърт преди година
Отписахме последния човек.

А старата часовникова кула
Е с надпис “Населението – нула”.

1911.

Разправата с гората беше кратка,
Но се провеждаше със много стръв,
Земята постепенно стана гладка,
Летеше дървесина като кръв.

Мешови дънери са тук умрели
В разцвета на отнетия живот,
След като бяха кротко произвели
Тон кислород за алчния народ.

Палачите им трупове брояха
И ги товареха на камион,
По-малките и шумата горяха
Макар и със забрана по закон.

А в корените някъде заклещена
Се гърчеше ранената човещина.

1912.

О, колко много долни престъпления
Са скрити зад църковните светци!
Във святостта им търсят извинение
Убийци със раса и подлеци.

Ще се измъчва ли от колебания
Апостолът при райските врати
Дали да спре греховната компания,
Или да каже “Бог да ги прости”?

Ще се редят спокойно педофилите
Със Книгата свещенна във ръце,
А колко млади хора са затрили те
Не ще личи на кроткото лице.

Защото взели са съобразително
От църквата си прошка предварително.

1913.

Откакто сме съзнателни създания
Постигнахме какво ли не за нас –
Високи здания, високи знания,
Претенции за всенародна власт.

Но радостта от нашто съществуване
Запада бързо вместо да расте,
Като изключим жалкото преструване
На този, който козните плете.

Но как се радва на живота котето!
Подскача и лети като перце!
А ние ставаме като роботите,
Студени, сякаш че сме без сърце.

Това е нашето голямо бреме
И болестта на днешното ни време.

1914.

Учудваме се на мира безспир,
Но истинското чудо е войната!
Как може за един дебел тапир
Народите да мрат под знамената?!

Покрит със тенекийки ерцхерцог
Застрелян бил по някакви причини
И на войната кървавият бог
Света разтърсва четири години!

В ответ на нескопосания мир
След първата световна идва втора
И щом и тя приключва най-подир
Светът остава със по-малко хора.

Подготвят вече бойните полета
За всеки случай ако почне трета.

1915.

Появата на бойните отрови? –
Дихание на ада те не са ли?
Дали да знаят всички са готови
Кои, кога и как са ги създали?

Спокойствие! Отрови произвежда
Мъж с име безупречно и семеен –
Убиец и на вяра, и надежда,
Но малко по професорски разсеян.

Той както всички честни патриоти
Безликото отечество обича,
Увеличава чуждите сироти
И чрез това във вярност му се врича.

Отрови е натрупал с вдъхновение
За цялото планетно население.

1916.

Напразните надежди кой брой?
Те имат ли си край или начало?
Пороят им отвсякъде струи,
Във него Глобусът затынал е изцяло.

Тиранинът не може да ги спре,
Той може само да ги умножава,
Сред тях Човека чувства се добре,
Погребва ги и пак ги възкресява.

Животът ни какво би бил без тях? –
Една тъга огромна, непрестанна,
Сред разочарования и страх
Подобно на голяма люта рана.

Те знаят как да са разнообразни
И търсени, макар да са напразни.

1917.

Кои оръжия са безчовечни
Не се наемам тук да отговоря,
Но ще попитам най-чистосърдечно
Кои човечни са, о, мили хора?

Това деление е тъй цинично,
Че то не може да се защитава
Ни колективно, ни поединично
Освен на някой много луд за слава.

Пехотни мини, бомби неутронни,
Куршуми “дум-дум”, са неприемливи
Обаче със картечните патрони
Убитите ще бъдат по-щастливи.

А най-човечни и незаменими
Са приказните “бомбени килими”.

1918.

*“Pax Romana” (В преносен смисъл –
Мир, диктуван от победителя)*

За “Pax Romana” писано е много,
Той даже е превърнат в епитет,
Правдолюбители го съдят строго,
Но той командва всички ни подред.

Природата на този мир е ясна –
Щом Рим спечели някоя война
И падналият хванат е на тясно,
Той е длъжник за вечни времена.

За победените какво остава? –
Да бъдат кротки, да превиват врат
И да забравят нявгашната слава
В широкия робовладелски свят.

Напразно търсил е реката Стикс
Героят келтски Версингеторикс.

1919.

Между стремежа към властта над хората
И доста спорната любов към тях
Многовековен опит е опората
На Каин и на неговия грях.

Братоубийството е с приложение
Нестихващо от стари времена –
Присъда ли е или престъпление
Зависи кой печели на война.

Такава е световната История,
Прогизнала е цялата във кръв,
Не я обхваща никаква теория
Освен борбата кой да бъде пръв.

Ще трае този страшен бяс към власт
До края на последния от нас.

1920.

*Съветските власти потвърдиха, че по
заповед на Сталин в Катин са избивани
масово полски военнопленници.*

В Катин са двйсет хиляди разстреляни
През тъмна нощ дълбоко във гората,
А други се избиваха във Белене
В добавка на свинете към храната.

Характерно за тези престъпления
Не е, че са жестоки и брутални,
А че в света общественото мнение
Не ги приема лесно за реални.

“Не е възможно! Преувеличаване!”
Се чува и отляво и отдясно,
“Налага се подробно уточняване,
твърдение подобно е ужасно!”

Неверниците скоро замълчаха,
Убийците защото си признаха.

1921.

Смъртта любимците си свои щади,
Те имат продължителен живот,
Героите прибира твърде млади,
За да не бунят мирния народ.

Изменници, убийци, прокурори,
Закриля тя със майчина любов,
За дълголетие то им се бори
Със всеки моралист и философ.

А как ли не! Те първи ѝ доставят
За червеите ѝ суровина,
Кое то генералите пък правят
По времето на бунт или война.

Увлечена от работа тогава,
Вековен план за два дни изпълнява.

1922.

Живеех непрекъснато във страх
От безобразията на тирана,
Които сам на собствен гръб познах
В родината си клана, недоклана.

Как бе възможно този прост селяк
Ведно с по-прости и от него люде
Да разпростре навред духовен мрак
И всичко свястно в странство да прокуди?!

Злокобна историческа шега -
Възможна бе, макар невероятна
И пълна с много тайни досега...

Като събитие бе странна, непонятна –
А неговите тежки престъпления
Затриха три човешки поколения.

1923.

Изглежда Разумът, възникнал на Земята,
Е знак *природо-био-негативен*
За зверовете, птичките, цветята...
Дори за тях направо е противен.

О, колко много форми на живота
Със помощта на Разума ги няма!
Те както Син Господен на Голгота,
Пожертвани са за една измама.

Пограбани са във “Червена книга”,
Но те от там не могат да възкръснат.
Добрият Разум казва “Вече стига!”
Със вик от злия си събрат прекъснат.

А Еволюцията-бог предрéшен,
Отчита своя опит неуспешен.

1924.

Самоубийците на брой растат,
Не искат повече да бъдат тук
И слагат край на земния си път,
За да опитат шанса си във друг.

Убийците остават между нас
С праисторическия си нагон,
Но над самоубийци няма власт –
Те подчиняват се на свой закон.

И двете групи като колектив
Се борят чрез отнетия живот
С опасността от демографски взрив –
Жесток метод, но той не дава плод.

Човечеството още оцелява,
Живее славно и не се предава.

1925.

*Цял ден краката си клатили,
В клуба прииждат писатели.
(Фолклор)*

Конете се събират в хергелета,
Защото всички са със сходен вкус,
Хайдутите са винаги във чета,
Поетите – във творчески съюз.

Съюзът им е средство за защита
В заобикалящата ги среда,
Дори когато никой не налита
Да им нанася някаква вреда.

На Партията-майка под крилото
Те мътят в прогресивните яйца
Поръчаната от политбюрото
Храна за възрастни и за деца.

Така партийните постановления
Възкръсват в алени стихотворения.

1926.

Из стихосбирката на една хлебарка.

Навред сме ний! Пълзим, вървим, летим...
Хлебарките сме две хиляди вида!-
Дори ако решим ще построим
От себе си огромна пирамида.

Преследват ни, избиват ни без жал
Отрови зарад нас изобретени
От същества, заченати във кал
И във дома ни самонастанени.

Да, ние сме на родната Земя
От милиард и повече сезони!
Намрази ни двукраката ламя,
Но тя безсилна е да ни прогони.

А в Космоса реклама от най-ярките
Гласи: “Земя – планета на хлебарките”.

1927.

Опредметяването на стиха
Съдържа благородство безпределно!
Възпят е на пътеките праха,
Комините - с дима или отделно.

И всичко от съвременния бит,
Полезно за човешката природа,
В поезията взето е предвид,
Но без тръбите на водопровода.

А те са пълни с толкова копнеж
Към по-голяма близост с Красотата!
Понякога копнежът е горещ,
Защото е загрята в тях водата.

При дъжд и сняг, особено при суша,
Човека оросяват те под душа.

1928.

*При комунизма се създаваха
странни “цели” институти.*

Издири се специалист добър
Да стане шеф на Институт “Катър”,

Където за едно-две полугодия
Да отстрани катърското безплодие.

За чест на творческия колектив
Тук всеки член бе много работлив,

Решен със ум и примерно старание
Да бъде в крак с партийното задание,

А с помощта и на въздушен мост
Катъри се доставяха чрез внос.

Искри от вдъхновение прехвърчаха
В очакване на малките катърчета,

Но злите долни империалисти
Попречиха на поривите чисти.

1929.

Узнавам за реалности невидими,
В живота ми навлезли скришом днес –
Лептони, фермиони, кварки... Иде ми
Да отрека научния прогрес!

Чрез данъци засяга той бюджета ми
За вятърните мелници на CERN,
А ние със децата ми да крета
След предсказанията на Жул Верн.

Не стигаше ли пълната невидимост
За центровете ни на глупостта,
Та чрез теоретичната предвиденост
Да чакам Неопределеността?

Да се реши въпросът има шансове,
Но трудностите главно са финансови.

1930.

Животните са влюбени в палача,
Той цял живот ги пази от неволи,
А ето и последната задача –
Отгледал ги е, за да ги заколи.

С доверие пристъпят към смъртта си
И агънцето, и добрата крава,
Дори кръвта им ножа да накваси,
Любов докрай в очите им остава.

Законът на Живота без пощада
Навсякъде е с пълноправна сила,
Един за да успее, друг ще страда,
Съдбата нищо не е променила.

Единствено поставя “след” и “пред”
Кому кога и как да дойде ред.

1931.

Съвременникът има да се чуди
Как тъй – без вестници и без списания,
Са раждани големите заблуди
На древните вероизповедания.

Събират се на групи малко хора,
Сред тях издигат своя глас пророците,
Словата им превръщат се в опора,
Обаче кой ще размножи уроците?

Но чудото при все това настава
Благодарение на учениците,
Разнася се божествената слава
Из океаните и материците.

Сега тълпите със заблуди свикват
И нови вери вече не възникват.

1932.

При Сътворението Бог е сам
И върши всичко само с ръчна тяга,
Замесва с кал праждото Адам,
(За Ева към реброто му посяга).

Подобно на предишни божества
Предимно от Египет и Елада,
Бог сам се награждава със права,
Че свита от светии му се пада.

Запълват календара скоро те
И влизат по пет-шест във една дата,
Но броят им безспирно все расте
След битките със Злото по Замята.

Със постоянна бройка сред незримите
Са серафимите и херувимите.

1933.

“Роднини има ли да са засегнати
С мероприятията на властта?”
Във този обръч бяха здраво стегнати
Народите в живота и в смъртта.

Как може при размера на кланетата
От “лоши” родственици да си чист?!
Страната цяла се оказа, клетата,
Виновна пред тирана-комунист.

А Сталин много-много не подбираше,
Размахваше червения синджир,
дори най-близките си подозираше
и ги изпращаше на дълъг стаж в Сибир.

На Молотов и на Хрушчов жените
Отавна там оплакваха си дните.

1934.

Поскъпва здравето, поскъпва здраво,
Поскъпва всеки ден и всеки час,
Човек на болестите има право,
Но за лечението няма глас.

Семейството не може да поеме
На лекаря паричния терор
И стига се дотам, че в наше време
Вместо лекарства предпочита мор.

Да виждаш как любимият ти гине,
А ти пред болестта си без пари
И той за Онзи свят ще си замине,
Е по-ужасно от смъртта дори.

Това аз пожелавам да узнае
На демокрацията глашатая.

1935.

Инквизитор строг бе Торквемада
И защитник на добрия Бог,
Всеки еретик, убит на клада,
Се прибавя в райския му влог.

Пази се във някои музеи
Част от неговия арсенал,
С който той неверните евреи
Към католицизма е зовял.

Той страната десемитизира
За рекордно кратък период
И със право вече е кумира
На богоугодния народ.

Но оказва се, че бил е деен,
Тъй като е сам полуевреин.

1936.

Науките ни са озадачени
Да заделят ли някои места
В класацията си, предназначени
За хора, приближени до властта.

Събрани са изглежда доста данни,
Че те са нов биологичен вид,
По еволюционен път призвани
Да бъдат политически елит.

Гръбнакът им е с гъвкава направа,
Умеят ловко да невеждат кръст,
Когато висш началник се задава
И да смаяват кротко своя ръст.

И затова са винаги с надежда,
Че класата им се възпроизвежда.

1937.

По времето на Сталинската чистка
Убийците изтръпнаха от страх
И всеки комунист и комунистка
Усещаха, че идва ад за тях.

Убиецът убийците подгони
Във кървав и безумен хоровод –
На първо място хората с пагони
Пред взора на безмълвния народ.

Къде остана смелостта от дните
На скорошната Гражданска война?
Герои нявга, днес страхливци свити,
Те плащаха за своята вина.

Но иначе страната бе спокойна
Със ледения мир на скотобойна.

1938.

Във същност той не беше ненормален,
Сред хората бе приветлив и тих,
Странеше от живота социален
И самотата вливаше във стих.

Редовно посещаваше гората
И ѝ четеше своите творби
Сред птичките, тревите и цветята
И смелост постепенно придоби.

Не го обсипваха със подигравки
За грешки и неверен правопис,
А даже с интерес редица мравки
Полазваха по неговия лист.

Но зверове човешки го откриха,
Пребиха го и после го убиха.

1939.

Науката е златоносна жила,
Но в нея златото е малка част,
Кое то надълбоко тя е скрила...
Останалото всичко е баласт.

Баласт е ръководната управа,
Защото казва “Не”, а рядко “Да”,
Във споровете тя е вечно права,
Но не принася полза, а вреда.

Ако случайно нещо се открие
Успешно сред научния пейзаж,
Тълпа от лешояди ще се впие
И ще крещи: “Успехът! Той е наш!”

Така и къравото и сакатото
Участват във откриване на златото.

1940.

Законономерност твърде интересна
В ума ми неочаквано проблесна:

Оръжията ни за покоряване
Надмогват тези за освобождаване!

Това за всяко време е валидно,
Макар че като факт е незавидно

И робството при всяко положение
Ще се нуждае от освобождение.

Така вървят нещата на Земята
Откак над нея властва Сатаната,

Но докато кръв тече във вените
С надежда все ще чакаме промените.

За мен обаче ясно е, че те са
Несвързани със хода на прогреса.

1941.

Светът за втори път е раздвоен
По повод важен източник на вярата:
Исус Христос дали е бил ерген?
А първи - раждането му в кошарата.

За Божата снаха, освен за Божи син
Във Коптски ръкопис има твърдение –
Христос не е живял и спал самин...
Но Папата е на различно мнение.

Непримирим е Святият отец,
Защо, не е далеч от разгадаване,
Разбира ватиканският мъдрец –
Снахата пречи с днешно появяване.

След нея сигурно ще дойде друг
Да заяви, че той е Божи внук.

1942.

*Что без страданий жизнь
поэта? (М.Ю. Лермонтов)*

Отдавна учат разни мъдреци,
Че мисълта засенчва се от страстите...
Признавам, че за наште големци
Навярно прави са поне отчасти те.

Ако желаем да се промени
Сегашното плачевно положение
Ще трябва строго да се забрани
Човек да е с човешко измерение.

Замесен е набързо в този свят
От Бога с кал според евангелистите,
Факт от науката ни непризнат,
Дори осмян от материалистите.

Но в него славно или пък безславно
И ум, и страст, са вложени по равно.

1943.

Мощта на Глупостта е в колектива!
Там Тя отглежда свое поколение,
Там трупа опитност и се развива,
Там получава власт и вдъхновение.

Без колектива кой ще Я познае?!
Самотният глупак не е откритие!
Контактът с другите глупци, това е,
Коего го превръща във събитие.

До наше време малко бе известно,
Че Тя е стълб на всяка демокрация
Чрез изборното право повсеместно
И чрез предизборната агитация.

Делата ѝ доколко са полезни
Ще се узнае ако Тя изчезне.

1044.

Как лесно се превръща в чест
Безчестието чрез парите!
Престъпници, презрени днес,
След ден със слава са покрити.

Парите – чудният балсам,
Почистват всякакви лекета,
Най-вече подлост, кръв и срам,
Като им сменят етикета.

Преситеният богаташ,
Кой би могъл да го осъди?!
Отсъства в този персонаж
“Да бъде или да не бъде?”

А в подходящия момент
Той става даже президент.

1945.

Прехвърляйки се векове напред
Аз виждам как модерните тирани
Отново са с ласкатели безчет,
Но те са от компютрите подбрани.

Роботите по специален план
За пред тирана готвят своите роли,
Един твърди, че е богоизбран,
А друг като на Господ му се моли.

Излишен е човекът-подмазвач
И поста сладък трябва да остави
Или се пренасочва за палач,
Какъвто вече търсят със обяви.

Робота рядко го обезглавяват,
А щом се провини го претопяват.

1946.

Свят без религиозен фанатизъм
Възможно ли е да се сътвори? –
Да зная, в черквата когато влизам,
Че там не Бог – човещина цари?

Невероятно, не и невъзможно!
Но бясът трябва да се укроти
Не с някакво смирение набожно
И със молби Бог злото да прости.

Науката е нужно постепенно
Да срине кървавия мит велик,
Където Сатана и Бог посменно
Човек направил е по собствен лик.

Обаче фанатизмът до тогава
Да лее детска кръв ще продължава.

1947.

Отгде се взеха толкова понятия
Във мирновременния ни език,
Които дразнят наште възприятия
Подобно на военен боен вик?

Защо ли “фронт” ще е литературата,
“Атака” ще е граждански съюз,
Поле на “сблъсъци” ще е културата
И знак това ще е на класов вкус?

При спорове не търсим убеждаване
И образците на висок морал,
А горди сме със “обезоръжаване”
На “вражеския боен арсенал”.

Не готвим ли във мирната страна
Езика си за бъдеща война?

1948.

За зла беда глобалните нещастия
Се пренебрегват вече векове
Със необоснованото пристрастие,
Че Бог обича своите синове.

Но Бог, когото заедно разпънахме
На станалия вече символ кръст,
Спокойно наблюдава как затънахме
И да помогне не помръдва пръст.

Благословил е да се размножаваме
И не желае вече да ни спре -
Че седем милиарда ние ставаме
По неговите сметки е добре.

А за екологичните закони
Веднъж от рая вече ни изгони.

1949.

Защо не славим кофите с боклук,
Кърмилници на бедния народ?
Нима се среща благодетел друг
Такъв под веселия небосвод?!

Блага са скрити в техните недра,
Незаменими в спора със глада –
Обелки, зелки, някоя кора
От хляб, спасяват Божите чеда.

Не са съвсем хигиенични те,
Но предпочитани са пред смъртта
От всеки гладен старец и дете,
Живеещи живот без красота.

Прилежно дежурят край тях на смени
Преди да се окажат забранени.